O CETATE MUNCITOREASCĂ

UZINELE STEAGUL ROŞU DIN BRAŞOV,

TREBUE SĂ DEVINĂ O BAZĂ A SPORTULUI DE MASSE PRIN ELIMINAREA LIPSURILOR

COMITETULUI SPORTIV DIN INTREPRINDERE

Călătorul care vine în Braşov pe şoseaua naţională, înainte de a trece de bariera oraşului vede în stânga, prin fuga plopilor grăbiţi spre Timiş, o clădire cu o formă modernă care se înalţă sus către cer.

Aici este o puternică cetate muncitorească: UZINELE STEAGUL ROŞU. Despre dărîmătorii de norm e dela aceste uzine, toată ţara a auzit. La 30 Decembrie un inovator dela Steagul Roşu, Gall Herminius, a primit Ordinul Muncii clasa I.

Fără îndoială că într'o astfel de uzină, în care viaţa muncitorească este atât de intensă, şi viaţa sportivă trebue să atingă un nivel deosebit de ridicat. Cel puţin aşa s'ar putea crede, pentrucă este normal ca sportul şi munca să meargă la olaltă.

Mai este viu în amintirea sportivilor ultimul record naţional atletic de ştafetă bătut anul trecut. Recordul a fost realizat de echipa Steagului Roşu pe Stadionul Republicii în ziua matchului de football cu Ungaria. Poate că oricare din zecile de mii de spectatori care au văzut când Moarcăş, Mureşan, Pandrea şi Pop au bătut cel de al nouăzecişicincilea record naţional al anului 1948, se vor fi gândit cu bucurie la desvoltarea pe care a luat-o sportul la Uzinele Steagul Roşu. Poate că la fel vor fi gândit şi acei care îl vor fi urmărit pe Nae Chicomban în cursa Victoriei sau cursa „Scânteii". Excelentul ciclist — care este strungar la aceste uzine — a mai concurat în cursul anului trecut cu deosebit succes şi în competiţia Praga—Varşovia.

Poate că mulţi vor fi crezut că acest nivel tehnic atât de ridicat, al muncitorilor sportivi dela „Steagul Roşu", este o firească urmare a unei sănătoase acţiuni de ridicare a nivelului sportiv ce se duce la aceste uzine. Că aceşti sportivi: Pop, Pandrea, Chicomban sau campionul naţional de box Boamfă, sunt rezultatul normal al unei minuţioase munci de pregătire sportivă.

Realitatea este însă cu totul alta.

30 arăgători la tir şi 12 atleţi

Numeroase sporturi sunt acelea care, practicate de muncitori, le întăresc corpul, rezistenţa şi sănătatea. Puţine sunt însă sporturile pe care le practică muncitorii dela Steagul Roşu. Mulţi dintre ei schiază. Dar nu pentru că au fost îndrumaţi către acest sport, de către comitetul sportiv, ci doar pentru că în Braşov aproape orice tânăr schiază. Aşa încât din rândurile muncitorilor dela această uzină se poate conta pe 200 schiori. Dar pentru atingerea acestui frumos rezultat, comitetul sportiv nu a depus nici străduinţă. Totuşi Comitetul sportiv a înţeles importanţa anumitor sporturi şi din această cauză, s'a ocupat de tir. Sunt şi legitimaţi: 30! Dacă mai adăugăm că există şi 12 atleţi printre mulţi de muncitori de acolo, atunci cam acestea sunt cifrele sportivilor ce practică două din sporturile cele mai importante.

Să luăm însă un sport muncitoresc: luptele. Întrebând un membru al comitetului sportiv care este situaţia acestui sport, ni s'a răspuns că nu există în fabrică deoarece nu are cine să-l practice. Se găsesc câte unii care să spună că lipsa unui stadion a împiedicat desvoltarea mişcării sportive la „Steagul Roşu". Lucrul nu este întru totul adevărat, deoarece un sport care are mare popularitate la aceste uzine este tocmai unul din acelea care au neapărată nevoie de stadion pentru a se desvolta. Este vorba de foot-ball.

Echipa de foot-ball este pe primul plan al preocupărilor

Comitetul sportiv dela „Steagul Roşu" are în primul rând o echipă de foot-ball.

Nici că se putea altfel.

— „Muncitorii vor football" se spune.

— „Unii conducători nu văd decât un singur sport..." (Desigur că aceasta este tocmai foot'ballul).

„Nimeni n'ar mai cotiza dacă am întrebuinţa banii pe altceva decât pe football"!

— „Footballul ne mănâncă toţi banii!"

Asemenea răspunsuri capătă acei cari cer lămuriri despre desvoltarea unui sport în dauna celorlalte, pe care le înăbuşe sistematic. Este bine să se ştie că fondul sportiv al Uzinelor Steagul Roşu, care este destul de însemnat, este tot timpul mărit de o cotizaţie benevolă pe care fiecare muncitor o varsă săptămânal în casse clubului.

Cum sunt folosite aceste sume? În primul rând pentru football. O deplasare a echipei, care joacă în Divizia C, aduce un deficit de 50.000 (cincizeci mii) lei!

Această sumă este cheltuită bilunar pentru cei 11 jucători care reprezintă înţelegerea greşită a sportului de către Comitetul sportiv al Uzinelor Steagul Roşu.

Lei 50.000 la fiecare două săptămâni. Cu banii câtorva săptămâni de deplasare şi cu câteva ore de muncă voluntară s'ar fi putut înfăptui un stadion de toată frumuseţea.

Lei 50.000. Câte materiale sportive şi cât echipament s'ar putea cumpăra cu această însemnată sumă?

Dar toţi banii merg pentru echipa de football.

Iar vârfuri sportive, sunt consideraţi tot cei 11 sau 15 jucători de football.

Vârfurile sportive

În timp ce footballiştii se bucură de un tratament aşa de special, alţi sportivi — adevărate bunuri naţionale — nu li se ofe ă mai nimic.

Victor Pop suferă cumplit de sciatică. Este campion şi recordman de atletism, excelent jucător de ping-pong şi a primit din partea O. S. P., — în campionamentele totului naţional, cele mai bune îngrijiri. El ajunsese într'o bună formă şi într'o excelentă condiţie fizică mulţumită acestor îngrijiri, fiind considerat pe

G. Florian

(Continuare în pag. 4 col. 4—5—6)

Constantinescu Vicenţiu, sportiv brăilean şi asesor popular

Conştienţi de rolul ce revine clasei muncitoare în îndeplinirea Planului de Stat, sportivii depun toate străduinţele să mărească productivitatea muncii în întreprinderile unde lucrează.

Dintre sportivii brăileni evidenţiaţi face parte şi Constantinescu Vicenţiu, jucător de football în echipa Sindicatului unit Port-Transport. Element cinstit, conştiincios, bun sportiv şi bun funcţionar, el a fost propus de Comitetul Sindical Judeţean să urmeze şcoala juridică populară, care a funcţionat pe lângă Tribunalul Brăila.

Timp de trei luni, Constantinescu Vicenţiu a urmat regulat cursurile acestei şcoale şi datorită cunoştinţelor ce şi le-a însuşit, el a fost printre primii care au absolvit-o.

Alegerea ca asesor popular a lui Vicenţiu Constantinescu, trebue să constitue un exemplu şi un îmbold şi pentru ceilalţi sportivi.

VICTOR VARGA
corespondent

TIRUL IN PICIOARE (I)

de SORIN CANTILLI
RECORDMANUL PROBEI

Tirul în picioare şi în genunchi la armă liberă de cal. 22 este foarte puţin răspândit la noi în ţară. Numărul restrâns de trăgători ce iau parte la aceste probe, şi mai ales rezultatele tehnice slabe, dovedesc cu prisosinţă acest lucru. Cu totul alta este situaţia în tirul culcat, unde rezultatele tehnice sunt destul de ridicate, ca valoare, faţă de rezultatele internaţionale. Pentru ilustrarea acestui fapt, voi da mai jos un tablou, cu recordurile mondiale, recordurile naţionale şi primele trei performanţe, obţinute la noi în ţară, la fiecare probă.

CULCAT:

RM 400/400 Manttari (Fin.).
RN 389/400 Dan Bădulescu.
397/400 (Edy Grand, M. I. Călineşti II şi I Sârbu).
396/400 (D. Vidraşcu).

GENUNCHI:

RM. 392/400 Budday (Ung).
RN. 381/400 S. Cantilli.
376/400 (P. Călcâi, Sârbu).
372/400 (M. I. Călineşti II).

PICIOARE:

RM 380/400 Steigelman, Mazoyer.
RN 381/400 S. Cantilli.
361/400 D. Vidraşcu
358/400 I. Sârbu.

Analizând pe rând cifrele fiecărei poziţii, vom constata că, pe când la culcat, diferenţa dintre recordul mondial şi recordul naţional este de numai 2 puncte, în genunchi este de 11 iar în picioare de 12 puncte.

CAUZELE?

LIPSA CONCURSULUI ŞI ANTRENORULUI

Diferenţele de puncte sunt prea mari pentru a nu ne interesa cauzele.

Situaţia se datorează numărului de concursuri de acest fel în raport cu cel al concursurilor în poziţia culcat, precum şi complectei lipse a antrenorilor. Cred că, în afară de tir, nu există sport la noi în ţară fără un număr oarecare de antrenori, care să călăuzească primii paşi ai începătorului iar mai târziu să dea directivele atât de necesare unui sportiv pentru îmbunătăţirea performanţelor sale.

In tir, unde tehnica se capătă prin experienţa unui lung şir de ani şi al unui număr considerabil de cartuşe trase, progresul ar fi mult mai uşor şi rapid dacă am putea împrumuta din experienţa altora mai rutinaţi ca noi.

De aceea, consider ca o datorie pentru toţi cei care, până în prezent, au beneficiat de posibilitatea unui antrenament serios, să nu păstreze numai pentru ei experienţa acumulată în decursul anilor, ci s'o pună în slujba celor mulţi, care au însfârşit putinţa de a practica acest sport.

Voi căuta în limitele acestui articol, ca din experienţa mea completată de studierea diferitelor manuale străine să schiţez principalele noţiuni tehnice de care trebue să se ţină seamă în tirul în picioare cu arma liberă. Aceste noţiuni le putem împărţi în două grupe: unele referitoare la arma cu care tragem, iar celelalte la însăşi tehnica tirului. Dintre aceste două grupe, prima este cea mai importantă, cu toate că la noi i se dă prea puţină atenţie.

CARACTERISTICILE UNEI ARME LIBERE

Caracteristicile unei arme libere sunt: dioptrul, dubla detentă, talpa mobilă — cu sau fără sistemul de lungire al patului —, greutatea armei şi ciuperca.

Din capul locului trebue să ştim că fără o armă perfectă pusă la punct în ceeace priveşte greutatea, echilibrul sau dimensiunile patului şi ale ciupercii, nu vom reuşi niciodată să scoatem în picioare un rezultat care să depăşească mediocrul.

Unii vor susţine — poate — că un bun trăgător trebue să scoată rezultate de calitate cu orice armă. Aceasta însă nu este just. Întocmai cum într'o haină prost croită te simţi stânjenit şi'u tânduite într'o oglindă îţi descoperi defectele ei, tot astfel trăgând cu o armă care nu-ţi vine bine îi vei descoperi deficienţele cercetând grupajul gloanţelor pe ţinta trasă. Vei găsi anumite tendinţe ale acestui grupaj, şi-ţi vei da seama cu timpul că, oricât de atent ai trage, nu vei putea îndrepta aceste tendinţe fără a aduce cuvenitele modificări armei.

Iată cauzele care imprimă tirului nostru aceste tendinţe.

1. Lungimea şi formatul patului.

2. Greutatea armei şi justa ei echilibrare.

3. Dimensiunile şi poziţia ciupercii aşezată sub ulucul armei.

4. Poziţia tălpii.

LUNGIMEA ŞI FOMATUL PATULUI

Pentru tirul în picioare, patul trebue să fie în general ceva mai scurt decât la arma cu care tragem culcat. Prin simpla ei apropiere nu ne vom putea da seama că patul este prea lung, deoarece un pat mai lung ne dă întotdeauna impresia înşelătoare a unei mari stabilităţi. Şi atunci, încântat de felul cum ne stă arma, vom începe cu mare încredere să tragem şi nu mică ne va fi mirarea când, focuri perfect ochite pe care le credem în 10 sau în cel mai rău caz în 9, le vom găsi pe verticală însă cu câţiva centimetri mai jos.

Scurtând puţin patul, vom vedea că această tendinţă de a scăpa focurile jos va dispare dacă bineînţeles arma este bine echilibrată şi n'are ciuperca prea scurtă.

GREUTATEA ARMEI

Greutatea armei trebue să fie în raport cu fizicul trăgătorului. Cu cât este mai grea cu atât arma capătă o mai mare stabilitate şi oscilaţiile ei devin mai lente şi mai mici. Trebue să nu exagerăm totuşi cu îngreunarea ei, căci ce folos că pri-

(Continuare în pag. 5, la rubrică)

SPORTIVII BRĂILENI EVIDENŢIAŢI IN ACŢIUNEA DE DIFUZARE A ZIARULUI NOSTRU

Acţiunea de difuzare a ziarului „Sportul Popular" se intensifică din săptămână în săptămână.

Astfel, echipe ale cluburilor CFR., I. C. B., Danubiu, U. A. E. R. şi a districtului de box, au difuzat Duminică 1000 de ziare „Sportul Popular".

In această acţiune s'au evidenţiat grupurea CFR., care a difuzat 310 ziare, districtul de box 220 şi I.C.B.-ul 200.

In difuzarea individuală s'au evidenţiat: Catarahia Mihai (Danubiu) care a difuzat 100 ziare, Cornel Dumitriu, şef de serviciu la CFR 40 de ziare, Lelescu C-tin (CFR) 40 ziare, Gavrilă Anişoara 25 ziare şi Paraschivescu C. 25 ziare.

Sportivii brăileni s'au angajat ca la viitoarele difuzări, să distribue mult mai multe ziare.

Rădulescu Tudorel
coresp. voluntar

O vizită la Şcoala Tehnică Sportivă din Tg. Mureş

● *O PROBLEMĂ CARE POATE FI REZOLVATĂ: HRANA*

Când Ministerul Învăţământului Public a luat decizia înfiinţării unor şcoli tehnice sportive, tinerilor îndrăgostiţi de sport nu le venea să creadă.

Cum adică nu vor mai fi traşi de urechi când vor fi „prinşi" pe terenul de sport?, nu vor mai fi eliminaţi că au „îndrăsnit" să facă parte dintr'o echipă de football?...

Şi totuşi da.

Şcolile tehnice sportive au luat fiinţă şi ele adăpostesc pe tinerii dornici de a învăţa această ramură de activitate — conştienţi de rolul şi sprijinul important pe care-l are sportul într'un regim de democraţie populară.

O vizită ocazională

Campionatele naţionale de hockei ce se discutau la Tg.-Mureş ne-au prilejuit şi ocazia unei vizite la şcoala tehnică sportivă din localitate, vizită în urma căreia se pot trage câteva concluzii.

*

De cum am intrat în cancelaria şcolii ne-am dat seama că ne găsim la o şcoală sportivă.

Colecţiile „Sportului Popular", „Stadion" şi „Sport" alături de cea a „Scânteii" o dovedesc de îndată.

Şcoala Tehnică Sportivă din Tg. Mureş are trei clase — anul I — două cu limba de predare română şi una maghiară cu un efectiv de 120 elevi şi eleve.

Prof. HORWATH ne dă unele lămuriri asupra felului cum funcţionează şcoala

— „Desigur şcoala are şi ea greutăţile inerente începutului, în primul rând din pricina selecţionării elevilor care nu a fost tocmai justă deoarece examenul de admitere a avut loc după celelalte şi deci s'au strecurat elemente cari nu au contingenţă cu sportul.

Apoi faptul că şcoala a fost iniţial fixată pentru funcţionare la Sighişoara, apoi la Mediaş şi în sfârşit la Tg. Mureş, desigur că a întârziat pregătirile pentru o bună organizare.

Dar încet, încet ne-am pus „pe picioare" şi lucrul a început să meargă bine.

Programa analitică corespunde în întregime dar se resimte lipsa literaturei sportive şi a unei unităţi de predare.

Ceeace este însă îmbucurător e faptul că elevii în mare majoritate provin din mediul sătesc şi munca devine astfel mult uşurată.

Echipament şi materiale avem, ele fiind ţinute şi îngrijite la şcoală.

In planul de activitate avem amenajarea — prin muncă voluntară — a unui teren de atletism, care sperăm să fie gata până în primăvară.

Deasemeni, pe şcoală funcţionează trei cercuri de studii, în fiecare săptămână având loc şedinţe cu caracter educativ".

La sala de gimnastică

Am pătruns în sala de gimnastică în timpul orei de atletism ce era predată de prof. Kapuci Andrei.

O sală spaţioasă, curată, bine utilată cu tot felul de aparate, coşuri de basket şi condiţii higienice excelente (duşuri, bazin, vestiare) stă la dispoziţia elevilor pentru o bună desvoltare a cunoştinţelor lor tehnice sportive.

Am stat de vorbă cu câţiva elevi şi am reţinut lucruri interesante, lucruri cari pot ajuta în munca celor dela conducerea şcolii.

— „Imi place sportul — ne spune BERTA VIOREL, preşedintele organizaţiei U.A.S.R. pe şcoală. — şi sper să rămân toată viaţa în sport. Fac toate sporturile dar sesiz de pe băncile acestei şcoli voi fi fericit să pot îndruma şi eu tineretul către sport".

BOGA GLIGOR, fiul agricultorului Boca din Alba, s'a ţinut tot timpul

(Continuare în pag. 4, col. 5—6—7)

Aceştia sunt hockeiştii de mâine! Iată primul „angajament" al unor viitori jucători, pe lacul Ciucmigiu.

In cadrul „Cupei 16 Februarie"

UN MARE CROSS ORGANIZAT DE SINDICATUL C.F.R.

In cadrul manifestărilor sportive pentru comemorarea datei de 16 Februarie 1933, Resortul Sportiv al Sindicatului CFR Bucureşti, organizează Duminică 13 Februarie a. c., începând dela orele 9.00 un mare cross popular.

Crossul este rezervat băeţilor şi fetelor, juniori şi seniori.

Seniori plecarea:

Stadionul Giuleşti, Regie, B-dul Basarab, Plevnei, Witting, Gara de Nord, Sindicatul CFR, Calea Griviţei sosirea în faţa Atel. Griviţa poarta nr. 3, 3500 metri.

JUNIORI: Atelierul Griviţa, până la halită, peste podul pasarela, Şos. Giuleşti, str. 9 Mai, şos. Crângaşi, Podul Grant, calea Griviţei, sosirea în faţa Atel. Griviţa poarta nr. 3 — 2500 metri.

FETE CONSACRATE: Plecarea Podul Grant, sosirea Atel. Griviţa 800 metri.

FETE JUNIOARE: Plecarea: str. Caraiman, sosirea în faţa Atel. Griviţa. 500 metri.

Inscrierile se primesc la Ad-ţia Stadionului Giuleşti până Sâmbătă 12 Februarie a. c. orele 18.00.

Concurenţii participanţi, la acest cross, vor fi prezenţi la ora 8.00 la şcoala nr. 40 Griviţa. (In faţa Atelierelor), unde se va face echiparea.

...ŞI SE FACE SPORT LA PĂDUREA VERDE

de WEISS WILHELM
muncitor C.F.R. Timişoara

La biroul mişcării, telegrafele au început să ţăcăne. Impiegatul de serviciu, a ridicat grăbit privirea spre ceasul electric pironit în perete, a mormăit ceva în mustăţile afumate de tutun, şi-a îmbrăcat grăbit gluga, părăsind încăperea. Dela uşe, s'a mai întors odată spunându-i telegrafistului: „Mult a mai întârziat trenul ăsta. E ora 6 şi 40 de minute, şi abia acum îi dau intrarea".

De undeva se aude sunând o sirenă. A început ziua de muncă la Timişoara. Cu toată ora, destul de matinală, peronul e înţesat de călători, care vin şi pleacă, târând pe caldarâmul ud de ploaie, bagaje de toate soiurile şi toate mărimile.

— Scânteia, România Liberă, Sportul... Ziare... Temesvarer Zeitung..." Vocea piţigăiată a vânzătorului de ziare, răsună strident pe peron, amestecându-se cu chemările celor care urcau sau coborau din trenuri. Nu departe de capătul gării, câţiva muncitori ceferişti, cu legăturile de mâncare, sub braţ, grăbesc spre cursa care-i duce din Timişoara până la atelierele din Pădurea Verde. Un fluier scurt, şi locomotiva se urneşte pornind încet, şi apoi, din ce în ce mai iute. Câţiva întârziaţi, abia mai prind ultimul vagon. Trenul se vierde în depărtare, doar noruleţii de fum negru, svârliţi afară cu ciudă de locomotiva sub presiune, mai stăruie câteva clipe peste casele care dispar pe drum.

La Timişoara Fabrică, o primă oprire. Se mai urcă muncitorii neîntârziaţi cu tramvaiul din oraş, sau cei care îşi au rosturile prin cartier.

In compartimente, se aprind discuţiile, cineva a scos un ziar şi citeşte, iar într'un colţ, un tânăr a desfăcut leuătura, muşcând dintr'o pâine şi slană.

In depărtare s'a ivit clădirea impunătoare a halei unde se repară vagoane. O ultimă svâcnire, şi trenul se opreşte docil în faţa atelierelor dela Pădurea Verde. Mai sunt câteva minute până la ora 7... Muncitorii coboară grăbiţi, pierzându-se unul câte unul prin portiţa care străjuieşte hala.

.....

In vecinătatea noii hale, se înalţă o clădire frumoasă, cu geamuri mari, în care razele soarelui se joacă, trimiţând fulgere de foc celor care lucrează înăuntru. La turnătoria de fontă, puse în rânduri, ca un şir de soldaţi în aliniere, formele aşteaptă să fie umplute cu fonta lichidă, care va fi transformată în piesele trebuincioase vagoanelor. Maistrul Jung Iosif, însoţit de şeful de echipă Tatu Dumitru, pregăteşte aliajul necesar turnării.

— „Măi Mărzo, ia hai până aici... Mutăm formele din uscător dincolo"... Şi Mărza, se duce să ajute tovarăşilor de muncă, Coman şi Ambruş Mihai, care încleştaţi se războiau cu nişte forme uscate, ce nu voiau cu nici un preţ să se urnească.

In orice parte te-ai fi uitat, nu puteai să vezi nici unul stând. Turnătoria este angajată în întrecere socialistă, în întâmpinarea zilei de 23 August, şi turnătorii s'au legat să câştige întrecerea.

Dângătul unui clopot, îşi pierde ecoul prin marea sală a turnătoriei, chemându-i pe turnători la cubilou. Pe valău a apărut fonta, care se prelinge cu repeziciune, lăntoasă, spre oalele de captare. Doi lucrători, iau furcile în care au fost prinse oalele, dvcându-le spre formele unde trebuiesc deşertate.

Ca la jocurile de artificii, mulţime de steluţe aurii, sar, împrăştiindu-se deasupra lichidului ce se revărsa fără încetare în forme. Feţele turnătorilor, peste care praful de grafit s'a aşternut, bronzându-le, sunt lac de sudoare. Picurii se prelinq întocmai stropilor de rouă pe firişoarele plăpânde de iarbă, alunecând pe piepturile goale, lucitoare, pe care câte un picur de fontă, desprins de forme, sare sfârâind. Lichidul vâscos, este cărat în permanenţă de harnicii muncitori care lucrează de zor. Sunt doar în întrecere.

După patru şarje (absticuri), a fost slobozită sgura, care se scurge într'un cărucior, ai cărui pereţi sunt căptuşiţi cu pământ. Turnatul a fost terminat cu bine. Obosiţi de efortul făcut, muncitorii se îndreaptă spre băi, discutând.

Tânărul Roşca, a adunat într'un colţ pe câţiva din tinerii din turnătorie, printre care Don, Zărăneanţu, Blaga, Dorner, Ghiliţă, şi începe să le vorbească în şoaptă:

— „Tovarăşi, de mâine începem lucrul. In timpul nostru liber, mergem şi ne amenajăm terenul de sport. Să vedeţi ce ochi o să facă ăi de râd amu de noi"...

— „Că bine zâci, se amestecă în vorbă, Blaga. De când tăt vrem să facem sport. Numa că nu aveam unde"...

— „Credeţi voi, interveni Don, că la crâşmă o să mai margă careva Duminica? Ascultaţi ce vă zic. Arena noastră să va umple"...

Grupul de tineret a stabilit ca la terminarea lucrului să se ducă în spatele turnătoriei, pentru a începe construirea terenului de sport. Apoi s'au despărţit...

.....

A doua zi, lucrul s'a terminat la ora 4. Tinerii, să tot fi fost vreo 12, se îndreaptă spre locul stabilit, având lopeţi şi târnăcoape. In imediata vecinătate a locului ales să fie transformat în arenă, se întinde pădurea Verde, contrastând isbitor cu sărăcia solului de lângă turnătorie. Srini, buruieni şi măracinişuri, iată decorul în care începea lucrul grupului de tineri.

Cu toată căldura mai mare parcă decât în alte zile, tinerii cu trupurile bronzate, au lucrat cu trageri de inimă, şi în răstimpul a două ore, mai mult de un sfert din teren era gata. Restul a fost lăsat să fie terminat a doua zi, aşa cum sună dealtfel şi angajamentul luat.

Şi lucrul a început cu aceiaşi intensitate a doua zi, când toţi cei din ajun, au trudit din răsputeri pentruca terenul lor de sport să poată fi dat gata. Scepticii îi priveau zâmbind cu ironie. „E o prostie să-ţi pierzi vremea pe un maidan, când Duminica mai bine te duci şi tragi o glajă de vinaţ"... Dar tinerii, nu s'au dat înapoi, pentrucă voiau ca prin fapta lor să convingă şi pe cei care nu îşi dădeau seama de binefacerile şi bucuriile care le dă sportul.

In turnătorie au rămas numai doi dintre cei care luaseră iniţiativa construirii terenului. Erau Ionescu Petre şi Don Teodor. Nu pentrucă se trăgeau în lături de la lucru. Departe de ei gândul acesta. Puseseră însă la cale altceva. Aplecaţi asupra unor forme, unele mai mici, şi altă mai măricică, având o formă sferică, cei doi tovarăşi de lucru, îşi vorbeau. Zâmbind, Don spunea:

— „Frate Petrică, mâine, să-mi vezi cum s'or strânge ţăi, să cadă greutatea făcută de noi, şi să-şi încerce forţele cu ea."

— „Ai dreptate... Mulţi nu au văzut până acum o greutate, şi nici nu ştiu cum se aruncă. Ii vom câştiga şă pă ăi ce nu ne cred acum, pentru sport".

Pământul a fost cernut cu ajutorul unei site fine, peste modelul sferic, până ce acesta a dispărut sub un strat. Forma a fost umplută apoi cu pământ, bătută cu stamfărul, şi după zece minute totul era gata Cei doi au lăsat apoi forma, şi punând mâna pe lopeţi se îndreptară spre locul unde ceilalţi lucrau de zor.

In faţa unei movile de pietriş amestecat cu nisip, Szo Ioan, Honţiu Benedict, Feher Geza şi Sandru Nicolae, se căsneau să treacă printr'o sită nisipul jilav, udat de ploaia ce căzuse în ajun. Alţii, umpleau roabele cu nisipul gata cernut, ducându-l să umple groapa pe care tocmai o terminaseră Diatcu, Zărăneanţu, Blaga şi Ghiliţă Andrei. Nici o jumătate de oră nu a trecut şi groapa lungă de 6 metri şi lată de 4, era umplută cu nisip. Bucuria şi mândria de a fi făcut ceva de seamă se putea citi pe feţele pline de sudoare. Deşi obosiţi de efortul făcut, fiecare vrea să sară. Unii ajung la 3,50 m, alţii la 4. Ceva mai departe Dorner şi Ghiliţă, care puseseră rămăşag că Dorner va sări 5 m, în vreme ce Ghiliţă, spunea că nu va reuşi, stau şi privesc. Apoi, amândoi îşi descalţă pantofii, şi se pregătesc să sară. La prima încercare, Dorner, ajunge la 4,90 m. şi Ghiliţă la 4,60 m. La cea de a doua Dorner trece de 5,20 m. iar Ghiliţă 4,85 m. Tovarăşii ceilalţi, întinşi pe marginea groapei de sărituri, au primit cu aplauze succesul lui Dorner.

.....

Au mai trecut câteva zile şi Sâmbătă a început din nou turnarea. Fonta lichidă era purtată cu repeziciune şi parcă şi cubicul topea mai repede ca altădată. Tinerii se învârteau ca sfârlezele prin atelier, căci fiecare voia să vadă mai degrabă gata materialele sportive.

Intr'un colţ, Diatcu Ioan, se apucase să construiască un disc, aşa cum văzuse el la concursurile atletice. Iar lângă uscător, Ionescu Petre şi Don Teodor, scot cu grije greutatea turnată din formă, punând-o la răcit. Mai era de turnat o greutate. In jurul formei, toţi tinerii sportivi stau şi privesc cu nerăbdare. Nici nu s'a răcit bine, şi a fost luată, ri dusă cu toţi alaiul la groapa de nisip.

Peste zece minute, în jurul groapei, erau adunaţi aproape toţi muncitorii din turnătorie, care privesc cu admiraţie realizările tinerilor tovarăşi. Oboseala turnatului a dispărut într'o clipă, şi fiecare încearcă să sară, sau să arunce greutatea. Aproape 30 concurenţi au fost la svârlirea greutăţii, printre care şi Kehr Francisc şi Juna Iosif, trecuţi de 50 ani. Ba acestia, erau printre cei mai pasionaţi aruncători, nevroind să se despartă de bila de fontă la a cărei naştere asistaseră şi ei. La disc, concurenţii erau mai puţini, pentrucă aici era necesară mai multă tehnică, iar când Dorner Carol, se roti în piruetă şi lăsa să sboare discul toţi au privit cu interes sborul acestuia prin aer. La 25 m. s'a oprit discul. Ore întregi, muncitorii dela turnătorie au luat parte la întrecerile sportive şi timpul li se părea că trece prea repede. Bratele care până atunci nu apucaseră decât stamfărul, troiţa şi lanseta, învăţau să arunce greutatea şi discul Chiar şi scepticii au fost uceriţi, de frumuseţea sportului, şi nocţii spuneau: „Adevăr mult grăiau tinerii nostrii. Sportul otăleşte trupul şi călăeşte voinţa, completând în mod fericit calităţile necesare unui bun muncitor".

.....

Soarele asfinţise de mult. De după cununa unui deal, faţa bălaie a lunei, apare ridicându-se deasupra pădurii Verzi, învăluind în pulberea-i de raze arginţii turnătoria şi terenul de sport, construit cu trudă şi sudoare prin voinţă, de tinerii muncitori.

La atelierele dela Pădurea Verde, o mână de entuziaşti şi iubitori ai sportului, au reuşit ca prin muncă voluntară să-şi construiască terenul şi materialele necesare, şi ceva mai mult, să antreneze în sport şi pe cei care înainte vreme îl ignorau.